

★ ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ★

ΠΑΝΤ' ΕΣΠΑΝΙ *

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΥΛΟΣ και οι άνωτέρω.

ΠΑΥΛΟΣ. (ιδία τῷ Πέτρῳ) Μὰ δὲν μοῦ λές Πέτρε; ὅλοι κουτσοὶ εἶν' ἐδῶ μέσα; (προχωρεῖ χωλαίνων και στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ῥάβδου του).

ΠΕΤΡΟΣ. Περίεργον! πῶς κάμνουν αὐτοὶ ἔτσι!

ΠΑΝΑΓ. (βλέπων αἴφνης τὸν χωλαίνοντα Παῦλον, λέγει πρὸς τὴν 'Ελένη και' ἰδίαν). Τὰ βλέπεις λοιπὸν ποῦ δὲν τὸ πιστεύεις; Νὰ και ἄλλος ποῦ χορεύει τὸ παντεςπάνι.

ΕΛΕΝΗ. Μὰ φαίνεται πῶς δὲν τὸ ξέρει καλά γιατί τὸ χορεύει σὰ γυναῖκα μὲ τὸ μπαστούνι!

('Αποσύρονται χωλαίνοντες και χειροκρατούμενοι ἐνῶ ἐκ τῆς βίας των λημονοῦσι τὴν κατασάρολα και τὸ σάρωθρον).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΠΕΤΡΟΣ, ΠΑΥΛΟΣ και μετὰ μικρὸν ΠΑΝΑΓΗΣ

ΠΑΥΛΟΣ Μὰ γιὰ πέ μου, Πέτρε! εἶναι λοιπὸν και οἱ ὑπηρετὰι κουτσοὶ ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι;

ΠΕΤΡΟΣ (Καθ' ἑαυτόν). Τί διάβολο συμβαίνει; (Τῷ Παύλῳ). "Οχι... μὰ ἤξεύρεις... Οἱ ὑπηρετὰι τὸ κάμνουν ἐπίτηδες, διὰ νὰ κολακεύσουν τὴν κυρίαν.

ΠΑΥΛΟΣ "Α, ἔτσι; εἶναι λοιπὸν πολὺ κουτσή ἡ κόρη;

ΠΕΤΡΟΣ "Α μπᾶ, πολὺ ὀλίγον. Τώρα θὰ τὴν ἰδῆς. Συγγνώμην μία στιγμή νὰ εἰδοποιήσω ὅτι ἤλθαμε. (Προχωρεῖ μέχρι τῆς θύρας και ἐπανέρχεται). "Ακουσε! μὴ ξεχάσης ὅτι εἶσαι κουτσός· ὡς ποῦ νὰ ἔλθωμε, κάμε ἕνα μικρὸν γυμνάσιον, δὲν κάμνει κακόν.

ΠΑΥΛΟΣ Μὰ τί ιδέα σοῦ ἦλθε νὰ μοῦ φτιάσης; αὐτὸ τὸ παιγνίδι! μολαταῦτα γιὰ χάρι της κι' αὐτὸ θὰ τὸ κάμω. Πήγαινε κι' ἔνοια σου, θὰ γυμνασθῶ ἐν τῷ μεταξύ καλά.

*) Τέλος

('Ο Πέτρος ἀπέρχεται.— 'Ο Παῦλος ἀρχίζει νὰ ἐκγυμνάζεται εἰς τὸ χωλὸν βάδισμα.— 'Ο Παραγῆς προβάλλει τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς θύρας).

ΠΑΥΛΟΣ (Καθ' ἑαυτόν). Δὲν εἶναι δύσκολον πρᾶγμα. (Βαδίζει χωλαίνων).

ΠΑΝΑΓ. (Καθ' ἑαυτόν). Φαίνεται πῶς θὰ δουλὲψη χορὸς ἀπόψε ποῦ θὰ πάη καπνός· ὁ μουσαφίρης; κάνει γυμνάσιον μωρὲ και τὸν χορεύει σὰν δάσκαλος, μὲ τὴν διαφορὰ πῶς τὸν χορεύει ἀλλὰ γυναικεῖα! Νὰ ἰδοῦμε πῶς διάβολο θὰ πάρω τώρα τὴν βρωμοκατσαρόλα και τὴν σκούπα, ποῦ τὰ ξέχασε ἐκεῖνη ἡ ζουρλή.

ΠΑΥΛΟΣ (Βλέπων τὸν Παραγῆ). Νὰ σοῦ πῶ σὲ πρκακαλῶ, ὁ κύριος εἶναι μέσα;

ΠΑΝΑΓ. Μάλιστα μέσα εἶναι, κύριε (Καθ' ἑαυτόν). 'Αφοῦ εἶναι μόδα νὰ χορεύουν ὅλοι τὸ παντεςπάνι, ἄς δείξω κι' ἐγὼ τοῦλάχιστον πῶς δὲν ἔμεινα πίσω. (Προχωρεῖ χωλαίνων). Προστάζει τίποτε ὁ κύριος;

ΠΑΥΛΟΣ (Προχωρῶν και χωλαίνων ὡσαύτως). Δὲν μοῦ λές, εἶσαι ὑπηρετῆς ἐδῶ;

ΠΑΝΑΓ. ("Ὡς ἄνωτέρω). Μάλιστα, εἰς τὰς προσταγὰς σας· (καθ' ἑαυτόν) φιγοῦρα ποῦ θὰ τὴν κάνω! μὰ ἐγὼ θὰ τοῦ ἀποδείξω πῶς τὸ χορεύω καλῆτερα ἀπ' αὐτόν (προχωρεῖ χωλαίνων πλειότερον) ἐγὼ εἶμαι ὁ ὑπηρετῆς ὁ Παναγῆς (καθ' ἑαυτόν). Τώρα πῶς διάβολο νὰ πάρω αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα τῆς κουζίνας!

ΠΑΥΛΟΣ Εἶσαι 'Αθηναῖος;

ΠΑΝΑΓ. 'Εγὼ; ὄχι... εἶμαι ἀπὸ τὰ Γκράβαρα τῶν Καλαβρῶτων.

ΠΑΥΛΟΣ "Α, εἶσαι γκρκαβαρίτης; και εἶσαι ἐκ γενετῆς ἔτσι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν;

ΠΑΝΑΓ. Και τοῦ λόγου σας; ἀπὸ πότε ἀρχίσατε;

ΠΑΥΛΟΣ 'Εγὼ;... ναί... ἐκ γενετῆς.

ΠΑΝΑΓ. "Ὡστε γιὰ τὴν εὐγενεῖαν σας εἶναι παλῆα αὐτὴ ἡ μόδα; 'Εγὼ ἄρχισα τώρα ἐσχάτως, μὰ βλέπετε, πάω πολὺ καλά. (Χωλαίνει). Αἶ, και ποῦ νὰ βλέπατε ἐκεῖνον τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα μου!

ΠΑΥΛΟΣ "Ητον ἐκ γενετῆς αὐτός;

ΠΑΝΑΓ. "Α, ναί και ὄχι· τὸν ἔκανε αὐτὸ τὸ χορὸ εἶξη ἢ ἐφτὰ μῆνες τὸ χρόνο, ὡς ποῦ ἐπεμῆκε ἐκεῖνος ὁ ἀφιλότιμος ὁ ὀδοντωτός και τοῦ

κόψε τὸ χορὸ μὰζὺ μὲ τὰ πόδια. (Διευθύνεται χλωαίνων πρὸς τὴν κατσαρόλαν καθ' ἑαυτὸν). Νὰ ἰδοῦμε τώρα πῶς θὰ τραβήξουμε ἐκεῖ ο τὸ παληοτηγάκι ἀπὸ τῆ σάλα (ἴσεται πρὸ τῆς ἔδρας, ἐνθα εὐρίσκεται ἡ κατσαρόλα, καὶ ἐκτείνει τὰς χεῖρας ὀπισθεν, ὅπως τὴν συλλάβῃ) ἦτανε ποῦ λέτε, ἅγιος ἄνθρωπος ὁ μακαρίτης κύριε. . . . μὰ βλέπετε, ἐκεῖνος ὁ ἀφιλότιμος ὁ ὀδοντωτός. . . . (συλλαμβάνει τὴν κατσαρόλα). Τὸν χορεύετε ὅμως λαμπρὰ αὐτὸν τὸν χορὸν, βλέπω. . . . ἀμὴ ἀπὸ μικρὸ παιδὶ πειά. . . . (Ἐπισημαίνει κρατῶν τὴν κατσαρόλα καὶ διευθύνεται ὀπισθοχωρῶν πρὸς τὴν θύραν, ἐκ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται ὁ Πέτρος, κατόπιν δὲ ὁ Δευκάδης, ὀδηγῶν ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν Φιφὴν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΛΕΥΚΑΔΗΣ, ΠΕΤΡΟΣ, ΠΑΥΛΟΣ, ΦΙΦΗ

ΠΑΝΑΓ. (Μὴ ἀντιληφθεὶς τοὺς εἰσερχομένους ὀπισθεν, λέγει πρὸς τὸν Παῦλον). Καὶ ποῦ νὰ ἰδῆτε καὶ τὴν κυρία Φιφίκα τί ὠραῖα ποῦ τὸ χορεύει αὐτὸ τὸ γαλατομπούρικο. . . μὲ τὸ μπαρντόν. . . τὸ παντεσπάνι. . . (Προσκρούει ὀπισθοχωρῶν ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν εἰσερχομένου Δευκάδῃ ἢ δὲ κατσαρόλα ὀλισθαίνει καὶ πίπτει.)

ΛΕΥΚ. (ἐν ὀργῇ) Τ' εἶν' αὐτά; . . . Τί θέλεις ἐδῶ σύ;

ΠΑΝΑΓ. (ὀπισθοχωρῶν πρὸς τὴν θύραν). Ἄφέντη τὴν κατσαρόλα. . . τὴν σκούπα. . . (φεύγει ἀφίνων τὴν κατσαρόλα κατὰ γῆς).

ΠΕΤΡΟΣ Θεεῖ, ἡσυχάσατε. . . Κἄποια παρεξήγησις θὰ συνέβη. . . Σὰς παρουσιάξω τὸν στενώτατον καὶ ἀγαπητὸν φίλον μου κύριον Παῦλον Φαρνάκην, δικηγόρον. Ὁ θεῖός μου κύριος Ἰωάννης Λευκάδης, ἡ ἐξαδέλφη μου δεσποινὶς Φιφὴ.

(Ὁ Παῦλος προχωρεῖ χλωαίνων καὶ χαιρετᾷ τὸν Δευκάδη καθὼς καὶ τὴν Φιφὴν. ἦτις προχωρεῖ πρὸς αὐτὸν χλωαίνουσα).

ΛΕΥΚ. Κύριε, ἠκούσαμεν τόσους ἐπαίνους διὰ σὰς ὥστε, σὰς βεβαιῶ, θεωροῦμεν εὐτυχίαν μας τὴν γνωρισίαν σας (δεικνύει κάθισμα) παρακαλῶ.

ΠΑΥΛΟΣ (καθήμενος) Εὐχαριστῶ πολύ. (καθ' ἑαυτὸν) Δόξα σοι ὁ Θεός.

ΛΕΥΚ. (ὀδηγῶν τὴν Φιφὴν χλωαίνουσαν πάντοτε εἰς ἔτερον κάθισμα) Κ' ἐξεσήλωσαμεν τὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὸν Πέτρον νὰ σὰς γνωρίσωμε.

ΠΑΥΛΟΣ Σὰς βεβαιῶ, κύριε, ὅτι ἡ ἐπιθυμία ἦτον ἀμοιβαία (παρατηρῶν τὴν Φιφὴν, καθ' ἑαυτὸν) Ἄχ! γιατί νὰ ἦναι κουτσὴ!

ΦΙΦΗ. (καθ' ἑαυτήν) Τί καλός! μὰ γιατί νὰ ἦναι κουτσός;

ΠΕΤΡΟΣ (βλέπων τὴν κατσαρόλα καὶ τὸ σάρωθρον) Διάβολε! κινδυνεύουμε νὰ τὴν παθώμεν

ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας. (Πρὸς τοὺς λοιπούς). Μοῦ ἐπιτρέπετε; μίαν στιγμὴν. (ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΛΕΥΚ. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, σὰς, εἶδόμεν περὶ τὰς ἑνδεκα φοράς μέχρι τοῦδε νὰ διέρχεσθε μὲ τὸν ἀνεψιὸν μου.

ΠΑΥΛΟΣ Ἐνδεκα φοράς; περίεργον! ἐν τούτοις θὰ διηργόμην καὶ ἑκατὸν ἑνδεκα ἀκόμη, χωρὶς σὰς βεβαιῶ, νὰ τὸ ἐνοήσω.

ΦΙΦΗ. Τόσην εὐχαρίστησιν σὰς κάμνει αὐτός ὁ δρόμος;

ΠΑΥΛΟΣ Ἄ, ναί. . . ἔχει πολὺ φῶς. . . δὲν ἤξεύρετε δὲ δεσποινίς, πόσον ἀγαπῶ τὰ φωτεινὰ πράγματα. . . καὶ πρὸ πάντων τὰς φωτεινάς φυσιογνωμίας, εἰς τὰς ὁποίας ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ διακινῶσθαι τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ψυχὴν.

ΦΙΦΗ. Κ' ἐγὼ σὰς βεβαιῶ, εἶμαι πολὺ ὑπὲρ τοῦ φωτός.

ΛΕΥΚ. Περίεργον! πῶς συμπίπτουν αἱ ἰδέαι σας! Καὶ ἡ Φιφὴ ἔχει φαίνεσθαι τὴν αὐτὴν ἰδέαν διὰ τὸν δρόμον μας, δι' αὐτὸ συνήθως τῆς ἀρέσει τὸ παράθυρον, καὶ πρὸ πάντων εἰς ὠρισμένους ὥρας, φαίνεται μάλιστα, ὅτι ὁ δρόμος μας εἶναι φωτεινότερος κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας, διότι παρατηρῶ, ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὸ παράθυρον, συμβαίνει νὰ διέρχεσθε καὶ σεῖς κάτωθεν, καὶ ἑνδεκα φοράς μάλιστα. . .

ΠΑΥΛΟΣ Ἄ, πιθανὸν νὰ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν ἀντίληψιν.

ΦΙΦΗ. Μάλιστα, μάλιστα, μπαμπᾶ κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας φωτίζεται περισσότερον ὁ δρόμος μας, εἶναι δυτικός.

ΛΕΥΚ. Ἄ, εἶναι δυτικός. . . βέβαια εἶναι δυτικός. . .

(Ἐγείρεται καὶ παρατηρεῖ ἐκ τοῦ παραθύρου). Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι ἐγνωρίστημεν, διὸ πολὺ πιθανὸν ἀπὸ δυτικός νὰ γίνῃ. . . διαμαρτυρούμενος! (στρέφεται ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ βλέπει τὴν κατσαρόλα).

ΠΑΥΛΟΣ Ἄ, πολὺ ὠραία! παρατηρῶ κύριε Λευκάδη ὅτι ἡ ἡλικία δὲν ἀλλοιώνει οὔτε τὴν ὀξύδερκειαν, οὔτε τὸ βλέμμα.

ΛΕΥΚ. (Παρατηρῶν τὴν κατσαρόλαν καὶ βαθμηδὸν ὀπισθοχωρῶν πρὸς αὐτήν) Εὐτυχῶς ἔχω ἀκόμη πολλὴν ὀξύδερκειαν. . . καὶ πολὺ καλὸ μάτι, καὶ πολὺ καλὸ μάτι. . . (καθ' ἑαυτὸν) ὦ, ἀνάθεμά σας καθάρματα!

ΠΑΥΛΟΣ Φαίνεται, δεσποινίς, ὅτι δὲν ἐξέρχεσθε τακτικᾶ, δὲν σὰς ἀπήντησα πούθενά ἕως τώρα.

ΦΙΦΗ. Ὅχι! ἀπὸ τότε ποῦ ἔχασα τὴν καυμένην τὴν μαμά, δὲν μοῦ ἀρέσει πλέον ὁ περίπατος! λίγο ζωγραφικὴ, λίγο πιάνο, μ' εὐχαριστοῦν καλῆτερα.

ΛΕΥΚ. (ἀγωνιζόμενος πάντοτε νὰ πλησιάσῃ τὴν κατσαρόλαν). Ξεύρετε, ζωγραφίζομεν ἐδῶ θαυμασια. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ Φιφὴ φωτογραφεῖ μὲ πολλὴν τέχνην.

ΠΑΥΛΟΣ Ναί;

ΦΙΦΗ. Ὀλίγον.

ΠΑΥΛΟΣ. Σὰς συγχαίρω. Εἰς τὸ Παρίσι ἡσυχολούμην κι' ἐγὼ εἰς τὴν φωτογραφικὴν, ἐδῶ ὅμως τὴν παρημέλησα. Ἦρχισαν αἱ ὑποθέσεις βλέπετε καὶ δὲν μένει καιρὸς.

ΛΕΥΚ. Ἡ δεσποινὶς ἔχει κάμη μίαν ἐπιτυχίαν ζεύρετε, πρωτοφανῆ διὰ τὰ φωτογραφικὰ χρονικά. Ἐφωτογράφησεν ὅλο τὸ βᾶθος τῆς ὁδοῦ, μὰ ὄχι πλέον μὲ τέχνην· μὲ ἔμπνευσιν. Παρατηρήσατε, σὰς παρακαλῶ . . .

ΠΑΥΛΟΣ. Ναί, ναί . . . παρατήρησα . . .

ΛΕΥΚ. (πλησιάζων πρὸς τὴν καισαρόλαν) Μὰ πρέπει νὰ ἰδῆτε καὶ ἐκ τοῦ παραθύρου μας; τί ὥραϊα ποῦ φαίνεται . . . παρατηρήσατε σὰς; παρακαλῶ . . . μὰ, παρατηρήσατε . . . (ἐν στενοχωρίᾳ) παρατηρήσατε, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε.

ΠΑΥΛΟΣ. (διενθύνεται χωλαίνων πρὸς τὸ παράθυρον) Ἄ, ναί! . . . ναί . . . πράγματι . . .

ΛΕΥΚ. (κύπτων καὶ λαμβάνων τὴν καισαρόλα τὴν κρύπτει ὀπισθὲν του, καθ' ἑαυτὸν) Σ' ἐπίασα καταραμένη! Φιφή! δεῖξε εἰς τὸν κύριον καὶ τὰς καλλιτεχνικάς τοποθεσίας τῆς ὁδοῦ . . . (ἡ Φιφή ἐγείρεται καὶ διενθύνεται χωλαίνουσα πρὸς τὸ παράθυρον. Ὁ Δευκάδης λαμβάνει καὶ τὸν σόρωθρον καὶ διενθνόμενος πρὸς τὴν θύραν ἐξακολουθεῖ) Βλέπετε τί θαυμασία θέα! . .

Μὲ συγχαφεῖτε διὰ μίαν στιγμὴν. (Ἀπέρχεται ταχέως).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΦΙΦΗ, ΠΑΥΛΟΣ (παρὰ τὸ παράθυρον)

ΠΑΥΛΟΣ. Ὡστε ἔχετε φωτογραφῆση δεσποινὶς ὅλον αὐτὸν τὸν δρόμον;

ΦΙΦΗ. Ναί, σὰς ἀρέσει;

ΠΑΥΛΟΣ. Ὁ δρόμος; εἶναι θαυμάσιος· δι' αὐτό, βλέπετε δὲν ἔπαυσα νὰ περνῶ τακτικά ἀπ' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν θαυμάζω. Ἄλλ' ἤξεύρετε; κι' ἐγὼ τὸν ἔχω φωτογραφῆσει.

ΦΙΦΗ. Ἀλήθεια;

ΠΑΥΛΟΣ. Ναί, ἀλλ' ὄχι μὲ φωτογραφικὴν μηχανὴν καὶ ὄχι ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα· τὸν ἔχω φωτογραφῆσει, δεσποινὶς, ἐδῶ . . . εἰς τὴν ψυχὴν μου . . . ἡ δὲ εἰκὼν του δὲν περιλαμβάνει τίποτε ἄλλο οὔτε τὸν ἥλιον ὅστις τὸν λούει διαρκῶς, εἰμὴ μόνον ἓνα παράθυρο . . . σὰν αὐτό . . . καὶ μίαν μορφήν γλυκεῖαν . . . χαριτωμένην . . . σὰν τὴν μορφήν σας.

(Ἡ Φιφή καταβιάζει τὸ βλέμμα αἰδημόνως ὁ Παῦλος λαμβάνει τὴν χεῖρά της).

Δεσποινὶς, συγγνώμην . . . θὰ σὰς ὀμιλήσω εἰλικρινῶς καὶ χωρὶς περιστροφᾶς· μολονότι εἶμαι δικηγόρος δὲν μοῦ ἀρέσουν καθόλου αἱ πλάγαι στροφᾶι· μοῦ ἀρέσει ὁ ἴσιος δρόμος, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε εἶναι καὶ ὁ συντομώτερος. Μοῦ ἐπιτρέπετε μίαν ἐρώτησιν; Δὲν ἀπαντᾶτε; τὸ

χεῖρ σας ὅμως τρέμει, ὅπως τρέμει ἴσως καὶ τὸ ἰδικόν μου . . . ζεύρετε; αὐτὸ τὸ φυσικὸν ἐλάττωμα σας σὰς καθιστᾷ πολὺ συμπαθεστέραν . . . μὰ πολὺ σὰς βεβαιῶ.

ΦΙΦΗ. (Μειδιῶσα) Σὰς βεβαιῶ, κύριε, ὅτι καὶ τὸ ἰδικόν σας ἐλάττωμα μοῦ ἐμπνέει τὰς αὐτὰς συμπαθείας.

ΠΑΥΛΟΣ. Ἄ, ἔτσι; λοιπὸν θὰ ἡμποροῦσα νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἦθε εὐτυχής, ἐὰν σὰς ἐπρότεινον νὰ συνδέσω τὴν ζωὴν μου μὲ τὴν ἰδικὴν σας; Μὴ σιωπᾶτε . . . Ἐὰν ἤξεύρετε ὅτι κάθε δευτερόλεπτον σιωπῆς σας, εἶναι ἓνα μαρτύριον δι' ἐμέ.

ΦΙΦΗ. Μὰ τόσο γρήγορα; . . . μὰ δὲν εἶναι παρὰ πολὺ γρήγορα;

ΠΑΥΛΟΣ. (Περίλυπος) Εἶναι λοιπὸν τόσο γρήγορα διὰ σὰς; (ἀφίνει τὴν χεῖρά της) δι' ἐμέ ὅμως καὶ σήμερον ἀκόμη εἶναι πολὺ ἀργά· διότι ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποῦ σὰς εἶδον, ὅπου σταθῶ καὶ ὅπου στραφῶ βλέπω μόνον σὰς. Μήπως σὰς ἐνοχλεῖ ἡ ἐξομολόγησίς μου; Εἰς ἐμέ φαίνεται σὰν ὄνειρον . . . Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα νὰ εὐρίσκωμαι εἰς αὐτὸ τὸ ποθητὸν παράθυρον πλησίον σας . . . καὶ νὰ σὰς λέγω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἐτολμοῦσα νὰ εἶπω οὔτε εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν μου.

ΦΙΦΗ. Σὰς βεβαιῶ, ὅτι οὐτ' ἐγὼ τὸ ἐπερίμενα εἶναι τόσο ἀπρόοπτον . . . εἶναι τόσο . . .

ΠΑΥΛΟΣ. Κάτι μοῦ λέει ὅτι αἰσθάνεσθε δι' ἐμέ ἓνα μικρὸν αἰσθημα συμπαθείας δὲν εἶν' ἔτσι; (λαμβάνει τὴν χεῖρά της).

ΦΙΦΗ. (ἀνησυχῶς) Ἄλλᾳ, Θεέ μου . . . Κύριε! . . . θὰ ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς . . .

(Ἐμφανίζεται ἐκ τῆς μᾶς θύρας τοῦ δεξιῶ ὁ Δευκάδης καὶ ἐκ τῆς ἐτέρας ὁ Πέτρος, οἷτινες βλέποντες τὴν ἀνωτέρω σκηνὴν ἴστανται ἀκίνηται. Ὁ Παῦλος γονυπετεῖ).

ΛΕΥΚ. (ἐκ τῆς θέσεώς του κατ' ἰδίαν) Ἄ, ὦ, εἶπαμε ὁ κύριος; αὐτὸς νὰ κάμη τὸν κουτσόν, ἀλλ' ὄχι ν' ἀκρωτηριασθῇ καθ' ὀλοκληρίαν καὶ νὰ στέκεται μὲ τὰ γόνατα!

ΠΑΥΛΟΣ. Δεσποινίς! εἶμαι εὐτυχής καὶ ευστυχής· σὰς ἀγαπῶ καὶ δὲν γνωρίζω ἂν ἀνταγαπῶμαι. Τὴν πρώτην φοράν ὅπου ἐπῆρα ἔτσι τυχαίως τὸν δρόμον . . .

ΛΕΥΚ. (Προχωρῶν). Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι καὶ τώρα κάπως ἐπῆρατε δρόμον, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φοράν δὲν τὸν ἐπῆρατε μόνος σας. Ἐ, Πέτρε τί λὲς καὶ σύ;

(Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Φιφή ὀπισθοχωροῦσιν, ἐν τῇ ταραχῇ των δὲ λησμονοῦσι τὴν χωλότητα ἐνφαι δάβδοι των πίπτουσι κατὰ γῆς).

ΠΑΥΛΟΣ. Ἄ! δὲν εἶναι κουτσὴ;

ΦΙΦΗ. Ἄ! δὲν εἶναι κουτσός!

ΠΕΤΡΟΣ. Θεῖτε! ἐκάματε ἓνα θαῦμα ἐγιναν καλά καὶ οἱ δύο! Τί παράδοξον!

ΛΕΥΚ. Ναί, ἦτο μία κουτσαμάρα, ἡ ὁποία

ΚΑΖΑΝΗΣ

J. E. BULAND

Θέρος

ἐθεραπεύθη μὲ ἓνα ἠλεκτρικὸν λουτρόν τοῦ ἔρω-
τος. Ἐλάτε ἐδῶ παιδιὰ μου, μὴ ταράττεσθε
σᾶς ἐπαρουσιάσαμεν ὡς ἀδικουμένους ἀπὸ τὴν
φύσιν καὶ τοὺς ὄντο, διὰ τὰ σᾶς κάμωμεν τὰ
ἀγαπηθῆτε περισσότερο καὶ ἐπετύχαμεν. (Ἐνώ-
νει τὰς χεῖρας τοῦ Παύλου καὶ τῆς Φιφῆς).

(Ἐισέρχεται ὁ Παναγῆς ὅστις φαίνεται ἀνα-
ζητῶν τὴν ἀνησυχίαν).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΠΑΝΑΓΗΣ, οἱ ἀνωτέρω καὶ ΕΛΕΝΗ

ΛΕΥΚ. Τί ζητεῖς ἐδῶ ;

ΠΑΝΑΓ. Ἀφέντη . . . κάτι μοῦ πεσε προτήτερα
κι' ἔρχομαι νὰ τὸ πάρω . . .

ΛΕΥΚ. Τί ἔπεσε, παρακαλῶ ;

ΠΑΝΑΓ. Ἐπεσε . . . ἔπεσε τὸ μανδύλι μου . . .

ΛΕΥΚ. Εἶναι περιττόν. Ἐκεῖνο τὸ μανδύλι ποῦ
ξεύρεις, τὸ ἐπῆρα ἐγὼ καὶ τὸ ἐπῆρα εἰς τὴν
κουζίνα.

ΠΑΝΑΓ. Ἐκατάλαβα . . . λάθος εἶχε γίνῃ . . .
(διενθύνεται πρὸς τὴν θύραν).

ΛΕΥΚ. Φώναξε τὴν Ἐλένην.

ΕΛΕΝΗ. (εἰσερχομένη) Παρῶν ἀφέντη !

ΛΕΥΚ. Ἄ, ἐδῶ εἶσαι ; ἄκουσε ! ὁ κύριος εἶναι
γαμβρός μας . . . εἶναι ὁ μνηστήρ τῆς κυρίας . . .
ἀπόψε λοιπὸν θέλομεν ὠραῖα φαγητὰ καὶ ὠραῖα
γλυκὰ.

ΠΑΝΑΓ. (Ὁ κύριος . . .

ΕΛΕΝΗ. (

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί, ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ.

ΠΑΝΑΓ. Ἄμῃ τότε Ἐλένη, ἀπάνω στὴν ὦρα
τὸν ἐμάθαμε καὶ τὸν χορὸ.

ΠΕΤΡΟΣ. Τί γορὸ εἶπατε ;

ΠΑΝΑΓ. (χωλαίνων) Νά, τὸ χορὸ τῆς Παντε-
σπείας, κύρ Πετράκι.

ΛΕΥΚ. Ἄκουσε· αὐτὸς ὁ χορὸς ἐμπαγιάτεψε
πλέον. Τώρα θὰ χορεύσωμεν ἄλλον χορὸν, τὸν
χορὸν τοῦ Ἡσαΐα.

ΕΛΕΝΗ. Κρίμα στὸν κόπο μας !

ΠΑΝΑΓ. Καὶ τὸ παντεσπάνι ἀφέντη ;

ΛΕΥΚ. Τὸ παντεσπάνι θὰ τὸ μεταφέρετε στὸ
ταψί.

ΠΑΝΑΓ. Μὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀφέντη μου, τὴν
ἀμαρτίαν μου, ἔτσι μ' ἀρέσει καλῆτερα. Κι'
ἂν ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου ὄν πῆγαινε
ἀδικοθάνατος κ' ἔχανε τὸ μέλλον του, ἐγὼ σή-
μερα θὰ τραῶα ὄλο παντεσπάνι, γιατί θὰ ἤμου-
να ἑκατομμυριοῦχος ! . . . Ἄχ ! τί νὰ σοῦ κάμω,
ὄλα αὐτὰ μοῦ τὰ φτιασε ἐκεῖνος ὁ ἀφιλότιμος
ὁ ὀδοντωτός . . . (κτυπᾷ τοὺς ὀδόντας διὰ τοῦ
δακτύλου).

* ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ *

ΤΟ ΜΥΡΟΛΟΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΝΑ ΜΦΙΒΟΔΩΣ ὁ-
στις ἔτυχε νὰ εὑρεθῆ
κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς
Μ. Τεσσαρακοστῆς εἰς
τὴν μικρὰν ἀλλὰ γόησ-
σαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Σίφνον, θὰ ἤκουσε
τοὺς κατωτέρω στί-
χους ψαλλομένους μὲ
τόνον πλήρη περιπα-

θείας καὶ θρησκευτικῆς κατανύξεως ἀπὸ τὰς
γεροντοτέρας, διότι αἱ νεώτεραι, ὅπως δυστυχῶς
συμβαίνει παντοῦ, ἔχουν χωρισθῆ ἀπὸ πᾶν τὸ
παλαιόν.

Οἱ στίχοι οὗτοι ἀναφερόμενοι εἰς τὴν Μ. Τεσ-
σαρακοστὴν καὶ ἰδ' αἰ εἰς τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ,
παρουσιάζουν ὅπως ἔχουν διασωθῆ σήμερον πολλὰ
τὰ κενὰ καὶ τὰ ἀσύνδετα, ἐν τούτοις ἐπειδὴ προ-
τιμώτερον εἶνε νὰ διασωθῆ τὸ ἥμισυ παρὰ νὰ
καταστραφῆ τὸ ὅλον, ἔκρινα σκόπιμον νὰ δεησοι-
εῦσω τούτους, ὅπως κατάρθωσα νὰ τοὺς ἀκούσω
ἀπὸ γυναῖκα σχεδὸν ἑκατοντούτιδα, χωρὶς νὰ ἔχω
τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι δυνατόν ὁ ἀναγνώστης νὰ αἰ-
σθανθῆ τὴν ἀνατριχίασιν τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται
ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀκούει αὐτοὺς ψαλλομένους.

Ἴδου αὐτοί :

Τώρα ν' ἁγία Σαρακοστή τώρα ν' ἁγίες ἡμέρες
Ποῦ ψάλλουν τ' ἅγιος ὁ Θεὸς καὶ τ' ἅγιο ἔλεόςον με'
ὅπου τὸ λέει σώνεται κι' ὅπου τ' ἀφκράται ¹⁾ ἁγιάζει
Ποῦ θέλει νὰ καλαφραστῆ παράδεισον ἐμπαίνει.

5 Παράδεισο καὶ σὶ ἐκκλησιὰ καὶ σ' ἅγιο Μοναστήρι.

Κάτω στὰ Γεροσόλυμα καὶ στοῦ Λαυτὸν τὸν τάφο
Ἐκεῖ δεινρὶ δὲν ἦταν, δεινρὶ ἐφανερῶθη
Ἐκεῖ δεινρὶ ξεφύτρωσε, σαραντιὰδὸ κλωνάρια.

10 Καὶ μέσα στὰ κλωνάρια του κάθονται οἱ ἀγγέλοι.

Ἡ Δέσποινα σηκώνεται τὴν προσεχῆ της κάνει :

«Βοήθα Θεεὶ τὸ τέκνον μου καὶ τὸν μονογενῆ μου»
Ἐκεῖ ποῦ προσευχόντανε κι' ἔκανε τὸ σταυρὸ της

15 Ἄγγελικὰ φωνὴ γροικᾷ ²⁾ ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα

Σὰν κλέφτη τότε σύρνονε καὶ οὐ φωνὰ τὸν πᾶνε
Σὰν ἀντρειονοχώριστο ³⁾ πᾶνε νὰ τὸν καρφῶσουν

Στὸ συναγῶι ⁴⁾ τῶν Ὁβριῶ γὰ νὰ τὸν παραδώσουν.
«Πᾶν νὰ τοῦ βάλουν τὰ καρφία νὰ σοῦ τὸν θανατώ-
[σουν]»

20 Ἄλλοι κακὸ ποῦ τῶπαθα ἢ μάννα ἢ καμένη
Ποῦχα φασκίες δλόχρονες καὶ κούνη ἀσημένια
Ποῦ μοῦ τὸ βαϊλίτζε ⁵⁾ οἱ δώδεκ' ἀποστόλοι»

«Χαλκιά, κάνε τρία καρφία, κάνε τρία περόγια
Κι' ἐκεῖνος ὁ πενιάρνομος πᾶνει καὶ κάνει πέπτε.

25—Ἐοῦ Χαρκιά ποῦ τᾶκαμες ἀρμήγεψέ μας τώρα
— Βάρτε τὰ δυὸ στὰ χέρια του, τὰ δυὸ στὰ γόνατά του
Τὸ τρίτο τὸ φαρμακερὸ βάρτε το στὴν καρδιά του.

1) ἀφκράται = ἀκούει μετὰ προσοχῆς.

2) γροικᾷ = ἀκούει.

3) ἀντρειονοχώριστος = ὁ χωρίζων ἀνδρόγυνον.

4) συναγῶι = συναγωγῆ.

5) βαϊλίτζε = ἐπεραιοῦντο.

